

John Dewey, "Η Σκέψη στην Εκπαίδευση".
Αθήνα: Εκδόσεις Ηριδανός, σελ. 264-265.

Δεν υπάρχει αντίφαση εάν πούμε ότι στα σχολεία υπάρχει συνήθως πάρα πολλή και ταυτόχρονα πολύ λίγη πληροφορία που παρέχεται μέσω άλλων. Κατ' αρχάς δίνεται πολύ βάρος στη συσσώρευση και απόκτηση πληροφορίας με σκοπό την αναπαραγωγή στην απαγγελία και την εξέταση. «Γνώση», με την έννοια της πληροφορίας, σημαίνει το ενεργό κεφάλαιο, τις απαραίτητες πηγές για περαιτέρω έρευνα· για ανακάλυψη ή

εκμάθηση περισσότερων πραγμάτων. Συχνά αντιμετωπίζεται ως αυτοσκοπός, και τότε στόχος γίνεται η συσσώρευση και επίδειξη της όποτε αυτό ζητηθεί. Αυτό το στατικό, τύπου αποθήκευσης στο ψυγείο, ιδεώδες της γνώσης είναι εχθρικό προς την εκπαιδευτική ανάπτυξη. Όχι μόνο αφήνει αχρησιμοποίητες τις περιστάσεις για σκέψη, αλλά και καταπνίγει τη σκέψη. Κανείς δεν θα μπορούσε να χτίσει ένα σπίτι πάνω σε έδαφος που βρίσκεται από ετερόκλητες παλιατσαρίες. Μαθητές οι οποίοι αποθηκεύουν στο «μυαλό» τους κάθε είδος υλικού το οποίο δεν έχουν βάλει ποτέ σε θεωρητικές χρήσεις είναι βέβαιο ότι εμποδίζονται στην προσπάθειά τους να σκεφτούν. Δεν έχουν εξασκηθεί στην επιλογή του τί είναι κατάλληλο και δεν διαθέτουν κριτήριο για να προχωρήσουν· κάθε τι βρίσκεται στο ίδιο νεκρό και στατικό επίπεδο. Από την άλλη πλευρά, παραμένει υπό ερώτηση το κατά πόσον, εάν η πληροφορία λειτουργούσε πραγματικά στην εμπειρία μέσω εφαρμογών για σκοπούς του ίδιου τού μαθητή, δεν θα υπήρχε ανάγκη για πιο διαφοροποιημένες πηγές σε βιβλία, εικόνες και συζητήσεις απ' όσες συνήθως έχει κανείς στη διάθεσή του.